

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ Ζ. ΡΟΣΝΥ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

ΜΟΥ φαίνεται, είπε ο Πέτρος Στεφάνοβιτς, ότι ο μεγαλύτερος δήμιος που γέννησε ή ρωσική 'Επανάσταση, είναι κάποιος Σαβώφ, ο οποίος έδρασε στην περιφέρεια του Κέρμ. Ήταν μονόφθαλμος, με άγρια μαλλιά, με πρόσωπο ζαρωμένο, με στόμα καρχαρία, με δυο χέρια μακρὰ σαν του γορίλλα. Κατέλυσε εύκολα τις αρχές της περιφέρειας του με την βοήθεια μιας όρδης Καλμούκων, Κινέζων, Κιρκασίων, ανθρώπων των κατέρων, του σκοινοῦ και του παλουκιοῦ, τους οποίους ἐπλήρωνε με χρῆμα, με τρόφιμα, με γυναίκες, μετά την ἐκτέλεσι των ληστειῶν τις οποίες ἀνέθετε σ' αὐτούς.

Ὁ Σαβώφ συγκέντρωνε τὰ τρομερώτερα ἐλαττώματα. Γι' αὐτὸν ἡδονὴ δὲν ὑπῆρχε ἂν δὲν συνωδεύονταν με θασανιστήρια. Κάθε μαρτύριο τοῦ προξενούσε εὐχαρίστησι και κάθε μέρα ἐφεύρισκε νέα μαρτύρια. "Ενα ἔγκλημα τοῦ κακούργου αὐτοῦ μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι γιατί ὑπῆρξα μάρτυς του. Ήταν ἡ λεγόμενη «Τιμωρία τοῦ λάκκου».

Εἶχε διατάξει νὰ σκάψουν ἕνα μεγάλο λάκκο με ἀπότομες πλευρὲς στὸ γειτονικὸ δάσος τοῦ Κέρμ.

Τὸ δάσος αὐτὸ ἐφρουρεῖτο ἀπὸ διαλεγμένο σῶμα κακούργων, ἡ πίστις και ἡ ὑπακοή των οποίων ἐξασφαλιζόταν με συνεχὴ δῶρα. Ὄταν ὁ λάκκος ἐτοιμάστηκε πειὰ, διέταξε νὰ ὀδηγήσουν ἐκεῖ ἑπτὰ ἄντρες. Τέσσερες ἦσαν ἐρυθροὶ φρουροὶ που εἶχαν στασιάσει, ὁ πέμπτος, ἕνας ἀλήτης, ὁ ἕκτος κάποιος γέρος γαιοκτήμονας και ὁ ἑβδομος ὁ φίλος μου Σ...

Ὁ Σαβώφ, διέταξε, ἀφοῦ τοὺς μισολιποθύμησαν ἀπ' τοὺς ραβδισμοὺς, νὰ τοὺς ἐτεβάσουν στὸ λάκκο. Καὶ καθὼς ὁ ἀρχηγὸς των φρουρῶν ρωτοῦσε τί τροφή θὰ τοὺς ἔδιναν, ὁ δικτάτωρ τοῦ Κέρμ ἀπάντησε με τὸ κατὰ χθόνιο και πένθιμο γέλιό του:

— Θὰ τοὺς δίνης κάθε μέρα νερὸ ἀφθονο μονάχα.

τῶντας πάντοτε ἀλύγιστη τὴ λόγχη του ἐμπρὸς, τὸν "Ελληνα ἐκείνον χωρικὸ, που ἐξετινάχθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ ἥσυχο και ἀπόμερο χωριὸ του στὴν ἄκρη τῆς Βαλκανικῆς, και ἐστροβιλίσθηκε με ἄκμαίο πάντα φρόνημα, σαν νὰ χόρευε τυροῖχιο χορὸ, μέσα στὸν μεγάλο τοῦ θανάτου σίφουνα, δὲν τὸν φόβιζε ὁ θάνατος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου.

"Ἦθελε θάνατον ὠραῖο, θάνατον ἀνδρείου, θάνατον ἀποδοτικὸν ὑπὲρ των ὄλων και ὄχι θάνατον ἐξευτελιστικὸν, ἄσχημον, ἀνάξιο, θάνατον φρικαλέο, θάνατον σκυλίσιο, θάνατον ὀργῆ Θεοῦ!... "Ενας νοσοκόμος πλησίασε:

— Νὰ σηκωθῆς ἀπὸ δῶ πέρα, εὐζωνά. Θὰ ρίξουμε ἀσβέστη, τοῦ εἶπε.

— Πολὺ ἀσβέστη φέρανε και ρίχνουνε ἰδῶ γύρου, μοῦ εἶπεν ὁ εὐζωνάς. Τί τρέχ';

— Αὐριο-μεθαύριο ἔρχεται, καθὼς μοῦπανε, τὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο ἐδῶ πέρα και φαίνεται πὼς ἀπολυμαίνουν γι' αὐτὸ, τοῦ ἀπάντησα.

— Τοῦ Στρατηγεῖου;

— Ναί.

— Κι' οὐ Βασιληᾶς;

— Βέβαια, κι' ὁ Βασιληᾶς.

— Παναγία, βουήθησε!... ξεφώνισε ὁ εὐζωνάς και ἄρτισε νὰ σταυροκοπιέται.

— Γιατί κάνεις τὸ σταυρό σου; τὸν ρώτησα.

— 'Αμ' Βασιληᾶς εἶν' οὐ Κουσαντίνους, γιὰ εὐζωνάς κι κίνησ' νᾶρθ' ἰδῶ!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— "Εχουν νὰ φᾶνε, πρόσθεσε γελῶντας σαρκαστικά.

Τὴν πρώτη μέρα οἱ καταδικασμένοι κατεῖχοντο ἀπὸ ἕνα εἶδος ἐκπλήξεως ἡ ὁποία ξεσοῦσε σὲ ξαφνικὲς κρίσεις φρίκης. Περίμεναν νὰ θανατωθῶν με κάποιον ἄγνωστο βασανιστήριο. Τὴν δεύτερη μέρα ἡ πείνα ἄρχισε νὰ τοὺς θερίζη. Ἡ πείνα αὐτὴ αὐξήσε τρομερὰ τὴν τρίτη μέρα. "Αν και οἱ κατάδικοι τοὺς θερμοπαρακυλοῦσαν, οἱ φρουροὶ δὲν τοὺς ἔδιναν παρὰ μόνο νερὸ καθαρό. Τὸ βράδυ τῆς τρίτης μέρας ἕνας ἀπὸ τοὺς περισσότερο πεινασμένους, ἕνας Καλμούκος με πρόσωπο λεοπαρδάλεως, ρίχτηκε κατὰ τοῦ ἀνισχύρου ἀλήτη, ὁ ὁποῖος εἶχε μαζευτῆ σὲ μιὰ γωνιά, και βύθισε τὸ μαχαίρι του —εἶχαν δώσει σ' ὄλους ἀπὸ ἕνα μαχαίρι— στὴν καρδιά του.

Δὲν τολμῶ νὰ σας περιγράψω τὴν φρικιαστικὴ σκηνὴ που ἐπακολούθησε. Μάθετε μόνον πὼς ὅταν νύχτωσε, ἕνα μέρος τοῦ πτώματος εἶχε καταβροχθισθῆ πειὰ. Τὸ ὑπόλοιπο φαγώθηκε τις ἄλλες μέρες. Ὁ φίλος μου Σ... ἀντιστάθηκε πέντε μέρες στὴ σκληρὴ δοκιμασία τῆς πείνας και δὲν ἄγγιξε διόλου ἀνθρώπινο κρέας.

"Ὄταν δὲν ἀπομεινε τίποτε πειὰ ἀπ' τὸ πτώμα, ἡ πείνα ἄρχισε νὰ τριβελίζη πάλι τὰ στομάχια και ἤρθε ἡ σειρά τοῦ γέρου γαιοκτήμονος. Τὸ πτώμα του ἔφτασε γιὰ μιὰ ἐβδομάδα. Ὑστερα ἡ πέντε μέρες που ἀκολούθησαν, πέρασαν μέσα σὲ μιὰν ἄγρια ἀναμονή. Ὁ καθένας ἔπαιρνε ὅλες τις προφυλάξεις γιὰ ν' ἀμυνθῆ και νὰ μὴ τὸν σφάξουν και τὸν φᾶνε.

Θὰ θυσιάζαν χωρὶς ἄλλο στὸν βωμὸ τῆς πείνας, στὸν

πιὸ ἀπάνθρωπο και πιὸ ἀδυσώπητο ἀπὸ τοὺς βωμοὺς, και τὸν φίλο μου Σ... Ήταν ὁμως ἕνας ἄντρας εὐρωστός και εὐκίνητος και τὴν γλύτωσε. Τότε ἄρχισε ἕνα εἶδος μονομαχίας μεταξὺ ἑνὸς Κιρκασίου και ἑνὸς ὑψηλοσώμου Ρώσου. Ὁ Κιρκάσιος τὸν σκότωσε, πληγώθηκε ὁμως κι' αὐτὸς τόσο βαρεῖα

ὥστε δὲν μπορούσε νὰ ἀμυνθῆ πλέον, και ὅταν τὸ πτώμα τοῦ Ρώσου κατεβροχθίσθη ἀπ' τοὺς ἐπιζῶντας, ἤρθε ἡ σειρά τοῦ Κιρκασίου. Μὰ αὐτὸς εἶχε πεθάνει ἐν τῷ μεταξύ.

"Εμειναν πειὰ τρεῖς μόνον ἄντρες. Ἦσαν σχεδὸν παράφρονες. Στεκόντουσαν ὁ ἕνας μακρὰ ἀπ' τὸν ἄλλο και κυτταζόντουσαν σαν ἄγρια θηρία. "Ο,τι ἦταν νὰ γίνῃ, ἐγινε. Καὶ δὲν ἀπόμειναν πειὰ παρὰ δυὸ μόνον ἄντρες, ὁ φίλος μου Σ... και ἕνας ἄλλος Ρώσος. Κίτρινοι σαν πεθασμένοι, ξεροὶ σαν κόκκαλα, με μάτια βαθουλωμένα, εἶχαν καταντῆσει σωστὲς σκιές. Ἄλλὰ ὅταν φαγώθηκαν και τὰ τελευταῖα κομμάτια τοῦ τελευταίου πτώματος, τὰ δυὸ αὐτὰ φαντάσματα ἄρχισαν νὰ βασανίζονται και πάλι ἀπ' τὸ μαρτύριο τῆς πείνας. "Ὡς τὴ στιγμή ἐκεῖνη ὁ φίλος μου Σ... δὲν εἶχε σκοτώσει κανέναν ἀκόμη. Εἶχε μόνον ὑποχωρήσει σὲ μιὰν ἀνάγκη που γινότανε τόσο περισσότερο ἀκατανίκητη, ὅσο ὁ νοῦς του ἐξασθενοῦσε και ἐδεσπόζετε ὀλοένα περισσότερὸ ἀπὸ τὸ ἐνστικτο τῆς πείνας. Ὡστόσο μιὰ τελευταῖα ἀναλαμπὴ τῆς συνειδήσεώς του τὸν ἐμπόδιζε νὰ χύσῃ αἷμα. Δὲν ἤξερε τί θὰ συνέβαινε ἂν ὁ ὑστατος σύντροφός του δὲν τοῦ ἐπετίθετο. Ἐκεῖνος ὁμως τοῦ ρίχτηκε και ὁ φίλος μου ἀμυνόμενος τὸν σκότωσε.

"Εμεινε μόνος... Ὑστερ' ἀπὸ λίγο δὲν ὑπῆρχε πειὰ τίποτε, τίποτε γιὰ νά... φᾶν...

Ὁ ἀφηγητῆς διέκοψε τὴν διήγησί του και με κεφάλι χαμηλωμένο και συνωφρωμένος, ἐσκέπτετο.

— Καὶ ὁ φίλος σας πέθανε; ρώτησε κάποιος ἀπὸ μᾶς.

— Ὄχι, ἀπάντησε με πικρία ὁ Πέτρος Στεφάνοβιτς. Ἦταν σχεδὸν ἐτοιμοθάνατος, ὅταν οἱ ἐπανιστάται τοῦ Κέρμ ἐσκότωσαν τὸν Σαβώφ και ἀφοῦ ἔδιωξαν τοὺς ἐρυθροὺς, ΜΕ ἔβγαλαν ἀπ' τὸν λάκκο.

I. ΡΟΣΝΥ

Προσεχῶς στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία μιᾶς ἐπικῆς θασιλισσας των ἑλληνικῶν βουνῶν.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΦΟΒΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΕΡΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

